

ната постепенно се губѣше, и пастиритѣ отидоха въ Витлеемъ да се поклонятъ на новородения Богъ.

Звездата. Въ тая ясна тиха нощъ, когато небесата бѣха обсипани съ лъскави звезди, които трептѣха като живи брилянти, въ тишината на заспалия свѣтъ изгрѣ ненадейно една нова, невидена дотогава звезда. Тя бѣше голѣма, ясна и лъчезарна като едно малко слънце, и нейниятъ блѣсъкъ правѣше да бледнѣятъ околнитѣ звезди, що трептѣха по високото небе.

Човѣцитѣ, които я видѣха, чудѣха се. И се питаха, какво означава това небесно знамение. И никой не знаеше да отговори. Слухътъ за чудесната звезда достигна до ушитѣ на тримата прочути мъдреци въ Халдея. Тѣ бѣха хора вещи въ писанията и умѣха да гадаятъ тайнитѣ на бъдащото. Народътъ ги наричаше маги. Единиятъ бѣше вече побѣлѣлъ старецъ, казваше се Мелхиоръ; другиятъ бѣше младъ момъкъ — Каспаръ, съ свѣтли къдрави коси, бѣлъ и руменъ; третиятъ — Валтасаръ, сжщо така бѣше младъ човѣкъ, слабъ, изпитъ и мургавъ. Като видѣха и тѣ звездата, очудиха се много и се смутиха. Защото никой отъ тѣхъ не можеше да отгатне, какво явява на вселената това ново небесно свѣтило. И рекоха си единъ на другъ: „Да прегледаме старитѣ пророчески книги. Може би въ тѣхъ да е писано нѣщо за това необикновено природно явление“. И завзеха се тѣ да преглеждатъ старата мъдрость, написана на зайчи кожи и папируси. Следъ като ровиха три дни и три нощи, мъдрецитѣ намѣриха, че тая звезда известява раждането на най-великия човѣкъ — „юдейския царъ“. И като взеха съ себе си най-благовоннитѣ миризми, ливанъ, злато